



**BỎ ĐẦU
KHÓ LÀM !**



**Vô
Danh**

BỒ ĐÀU KHÓ LÀM



Tác giả: Tư Khẩu



Editor: Du



Biên tập: Iris



Nguồn: Thư viện ngôn tình



Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

VĂN ÁN

Mân Hạ không muốn tiếp tục đôi co với hấn nữa, kéo dài thời gian chỉ tổ để đám mật thám của người kia tìm đến được mà thôi. “Khốn kiếp, anh thả ta đi, ta đưa tiền chuộc cho anh!”

“Tiền chuộc?” Cương Đình nhướn mày, không chút lưu tình ném chiếc quạt xuống đất: “Nếu ta cần tiền chuộc thì đã chẳng thả tân nương nhà họ Lý đi. Trên đời này, những thứ quan trọng hơn tiền chỗ nào cũng có cả!”

“Không cần tiền... Vậy anh giữ ta lại làm gì?” Mân Hạ vừa nghe hấn nói không cần tiền thì lập tức hiểu. Quả thực với người này cái gì cũng có thể thiếu, chỉ không thiếu tiền, nhưng trong lòng nàng vẫn âm thầm sợ hãi, mục đích của hấn không phải vì tiền, có khi nào là vì phụng mệnh người kia đến bắt mình trở lại hay không?

Cương Đình nở nụ cười bí hiểm, cố ý dừng lại mới công bố đáp án: “Ta có thể nói... giữ nàng lại là vì ta cảm thấy trêu chọc nàng rất vui!”



Mục Lục

Chương 1: Bồ đầu khó làm

Chương 2: Lần đầu làm cướp

Chương 3: Làm đào phạm

Chương 4: Anh tới hay ta tới?

Chương 5: Đừng sợ, ta sẽ không bỏ ngươi nữa đâu!

Chương 6: Mân điện hạ





Chương 1: Bồ đầu khó làm

Sau khi nữ hoàng bệ hạ lên ngôi, phụ nữ cũng có thể ra ngoài làm việc như đàn ông. Mân Hạ đeo yêu bài của bồ đầu, ngày ngày đi tuần tra đường phố, tuy phần lớn chỉ đảm nhiệm mấy vụ trộm cắp vặt nhưng từng đó cũng đủ làm cho nàng mỗi ngày đều tươi cười hơn hở.

(BT: Yêu bài là lệnh bài đeo ở thắt lưng)

“Tân nương bị cướp đi rồi...”

“Mau đuổi theo...”

“Báo quan đi...”

Một người áo trắng cưỡi ngựa, mang theo tân nương còn đang mặc hỉ phục đỏ rực phóng như bay vụt qua mặt Mân Hạ. Vị nữ bồ đầu nào đó bị hít đầy bụi đất, vừa dụi mắt vừa đuổi theo: “Mau thả tân nương ra Thà dỡ mười tòa miếu còn hơn một lần phá hỏng đám cưới của người khác.”

Xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, người áo trắng cưỡi ngựa còn cố ý hát đồ hàng hóa ven đường, Mân Hạ vẫn kiên trì bám theo sau. Đáng giận chính là mỗi khi tên kia thấy tốc độ chạy của nàng chậm lại còn ghìm dây cương đứng chờ. Ngựa phi đằng trước, người đuổi đằng sau, rành rành chứng minh cho câu tục ngữ “Đừng bao giờ chạy đua với động vật”, nhất là cùng với một con ngựa lực lưỡng to khỏe.

Cương Đình cúi nhìn tân nương đang bị dọa cho ngây người, lại ngoái đầu nhìn thoáng qua bóng dáng nữ bồ đầu vẫn kiên cường bám theo, vỗ vỗ con chim sáo đậu trên vai mình, “Tiểu Bát, ta thấy nữ bồ đầu đang đuổi bắt người kia nhìn rất quen mắt, mày quay lại xem có đúng là người quen hay không?”

Chim sáo nghe lời, tung cánh bay xuống khỏi đầu vai hấn.

Mân Hạ đuổi theo đằng sau, đến khi mệt sắp đứt hơi mới chịu dừng lại.

Chim sáo hạ cánh xuống bên cạnh Mân Hạ nhảy qua nhảy lại. Với sức của nàng bây giờ thì không có hi vọng đuổi kịp người áo trắng kia. Nhưng lẽ nào lại không tóm nổi một con chim ư?

Chim sáo như có linh tính, chơi trò mèo vờn chuột với Mân Hạ. Nàng vồ bên trái thì nó lách sang phải, nàng tóm bên phải nó lại bay sang trái, qua qua lại lại mấy chục lần không dứt.

“Đợi tóm được, tao sẽ nhổ sạch lông mày!” Mân Hạ bỏ cuộc, bắt chim hay bắt người đều không nổi, dẹp đi. Nhìn người áo trắng vẫn đứng đằng xa, Mân Hạ thầm nghĩ, tân lang nhà người ta còn không vội, mình vội cái gì, cũng chẳng phải tân nương của mình bị cướp đi mà.

Chim sáo bay trở về bên Cương Đình, đậu trên bờm ngựa bắt đầu líu lo: “Tính tình nóng nảy, khuôn mặt xấu xí, dáng người không đẹp, còn thích vật lông, không quen!”

Cương Đình liếc nhìn Mân Hạ, thấy dáng vẻ nàng như muốn quay về thành, hấn bèn dùng chân thúc vào bụng ngựa. Khi chạy ngang qua Mân Hạ, hấn bất ngờ thả tân nương xuống, một tay tóm lấy Mân Hạ rồi lại giục ngựa rời đi.

Mân Hạ ngẩng đầu nhìn tên thổ phỉ, kinh hoàng tròn mắt. Cương Đình...

Tân nương gặp nạn ngã trên mặt đất, thần thờ nhìn tên cướp đang dần khuất bóng mới giật mình sức tỉnh, vội vàng đứng dậy rời đi. Nàng còn phải về cho kịp giờ thành thân, sau đó mang lễ vật tới nhà môn cảm tạ bồ đầu Lâm đã vì đại nghĩa diệt thân.

Mân Hạ bị Cương Đình mang đi cũng coi như sống thoải mái, được ăn no, ngủ kĩ nhưng bên người lúc nào cũng kè kè năm tên cướp đứng canh gác. Chỉ cần nàng lộ ra ý định bỏ trốn, chắc chắn bốn gã đàn ông cơ bắp hung hãn kia sẽ bày ra một đàn nước mắt nước mũi lòng thông cho nàng xem.

Còn tên thứ năm, nếu nói vẫn giữ được phong thái và tư cách của cướp thì sai bét. Tuy gã không biết diễn trò nhưng sẽ đứng bên cạnh nàng, tay ôm cái bát mẻ, khàn giọng ngân nga: “Chị dâu hỡi... Chị mà bỏ đi í a bỏ đi, đại ca sẽ không cho bọn em ăn thịt... Chị dâu ơi, cơm có thịt í a là có thịt, chị dâu hỡi ...”

Chỉ bằng trình độ này mà đã nổi cáu, thế thì con chim sáo kia sẽ cho Mân Hạ trải nghiệm cảm giác chỉ muốn thắt cổ chứ không thiết sống nữa.

“Mân Hạ. Lâm Mân Hạ. Mân Hạ. Lâm Mân Hạ.” Chim sáo nhàn nhả nhún nhảy trên một chạc cây, líu lo vài câu rồi lại nhảy sang một chạc cây khác: “Em bé... Sinh em bé... Đau chết cô... Lòng của tôi... Lòng chim nha, lòng chim xinh đẹp!”

Mân Hạ nhặt một cành cây nhỏ lên và cầm chắc trong tay, ngược mắt nhìn chim sáo nhỏ vẫn đang nhảy nhót không ngừng. Không hiểu là ai nói vật nuôi giống chủ, con chim này có học được tính trầm lặng ít nói của Cương Đình đâu. “Tiểu Bát, cái nhúm lông trắng của mi trông rất chướng mắt, hơn nữa nếu không phải tại mi chọc tức ta thì mớ lông đó tự rụng sạch được ư?”

“Sáo đá lông trắng chính là cực phẩm khó tìm, nếu cô nương Mân Hạ muốn vật lông nó như vậy thì để ta sai người làm cho nó một bộ quần áo rồi tiếp tục vật được không?”

Cương Đình tay cầm quạt nhẹ nhàng bước tới, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì điểm ấn tượng nhất không phải do diện mạo xuất sắc mà là do phong thái ôn nhuận như ngọc của hắn. Trường bào màu đỏ khoác trên

người hấn không mang theo vẻ diễm lệ của con gái, cũng không bộc lộ quá rõ vẻ lãnh liệt của đàn ông, cứ tự nhiên như vậy mà khắc vào tâm trí người khác, nhưng sự ôn nhuận này chỉ giới hạn những lúc hấn không mở miệng mà thôi.

Chim sáo tức giận nhảy lên, kêu: “A... không có lông sẽ không ve vãn được chim mái, không sinh ra chim non được, kẻ xấu xa! Một đôi xấu xa!”

“Cương Đình tiên sinh, cũng đã ở bên cạnh ngài lâu như vậy rồi, Mân Hạ ta cũng nên cáo từ về nhà !” Mân Hạ đứng lên khỏi nền cỏ, về mặt thần nhiên chấp tay nói với Cương Đình.

Tên này định đôi nghề làm cướp hả, hoang đường, rành rành là một thiếu tướng lẽ nào lại làm vậy?

Cương Đình mở quạt ra, đôi mày trên trán khẽ nhíu lại tựa như đang cân nhắc điều gì đó, “Cũng tốt, ta cũng muốn đi xem thử nhà Mân Hạ trông như thế nào.”

Mân Hạ cau mày khó xử, sao có thể dẫn tên này về được, nơi đó còn chẳng có chỗ nào giống nhà bình thường. “Nơi này yên tĩnh, là chỗ ở lí tưởng cho người muốn an cư, Cương Đình tiên sinh còn muốn đi xem nơi nào nữa ?”

“Muốn ở đây luôn ư?” Cương Đình nhẹ nhàng thu quạt lại, lại ngoắc tay gọi năm người đang đứng đằng xa kia: “Vốn chỉ định giữ nàng ở lại chơi vài ngày, nhưng nàng có vẻ thích cảnh sắc nơi đây nên ta sẽ cho người tu sửa lại gian phòng, từ nay về sau ở luôn cũng được.”

Mân Hạ không muốn tiếp tục đôi co với hấn nữa, kéo dài thời gian chỉ tổ để đám mật thám của người kia tìm đến được mà thôi. “Khốn kiếp, anh thả ta đi, ta đưa tiền chuộc cho anh!”

“Tiền chuộc?” Cương Đình nhướn mày, không chút lưu tình ném chiếc quạt xuống đất: “Nếu ta cần tiền chuộc thì đã chẳng thả tân nương nhà họ Lý đi. Trên đời này, những thứ quan trọng hơn tiền chỗ nào cũng có cả!”

“Không cần tiền... Vậy anh giữ ta lại làm gì?” Mân Hạ vừa nghe hắn nói không cần tiền thì lập tức hiểu. Quả thực với người này cái gì cũng có thể thiếu, chỉ không thiếu tiền, nhưng trong lòng nàng vẫn âm thầm sợ hãi, mục đích của hắn không phải vì tiền, có khi nào là vì phụng mệnh người kia đến bắt mình trở lại hay không?

Cương Đình nở nụ cười bí hiểm, cố ý dừng lại mới công bố đáp án: “Ta có thể nói... giữ nàng lại là vì ta cảm thấy trêu chọc nàng rất vui!”

Mân Hạ nuốt ngực, cố nén cơn tức lại và nói: “Cương Đình, nếu để cha anh nhìn thấy cách hành xử như ăn cướp này thì nhất định ông ấy sẽ đi đập đầu tự sát đó.”

Chương 2: Lần đầu làm cướp

Trải qua một lần giao phong, Cương Đình đơn phương và Mân Hạ đạt thành ước định. Hai người không nói với nhau thêm một câu nào nữa, thế nhưng đến khi xuất phát, Mân Hạ ngồi trên một khối đá, sống chết không chịu nhích mông.

“Nàng không đi hả?” Cương Đình phe phẩy quạt trước ngực: “Cho dù điều kiện đầu tiên của ta là thả nàng đi thì nàng cũng nhất định không chịu?”

Mân Hạ cắn răng lườm Cương Đình, muốn đối phó với tên này không phải chỉ một chốc một lát là được: “Không đi! Cho dù ta không phải là Phượng Mân thì hiện tại cũng là một bồ đầu thanh liêm chính trực. Ép một bồ đầu như ta đi cướp, anh có biết suy nghĩ không hả?”

“Được rồi, là ta tính sai” Cương Đình lặng lẽ đến gần Mân Hạ, nhanh như chớp đánh một đòn khiến nàng bất tỉnh, vác người lên ngựa chạy tới địa điểm mai phục.

Xung quanh quan đạo đều là lùm cây, bụi cỏ rậm rạp, đám người Mân Hạ nấp ở một bên. Cương Đình ngậm cọng cỏ trong miệng, ghé lại gần Mân Hạ, chìa cho nàng một cọng, “Cây cỏ này mùi vị khá được, nàng muốn nếm thử không?”

“Vớ vẩn, giờ là lúc nào rồi còn đùa!” Mân Hạ vươn tay đập rớt cọng cỏ trong tay hắn, con người này bao nhiêu tuổi rồi mà còn cư xử như đứa trẻ vậy chứ?

Cương Đình bữu môi ra vẻ âm ức, quay sang vỗ vai Long Đại, ý bảo gã an bài kế hoạch.

Long Đại khề hắng giọng, lên tiếng: “Chờ cho xe ngựa cuối cùng của bọn chúng đi đến đây, chúng ta sẽ cử một người đứng ra đàm phán,

kêu bọn chúng giơ tay chịu trói, nếu chúng chống cự thì tất cả cùng xông lên!”

“Vậy trong bảy người chúng ta, ai sẽ đại diện ra mặt?” Long Nhị đợi đại ca nói kế hoạch xong mới dè dặt đặt câu hỏi, tóm lại là ai ra mặt cũng được, chỉ cần không phải là gã.

Vấn đề này đúng là làm khó năm anh em nhà họ Long, Cương Đình nhìn vẻ mặt khó xử của bọn gã cũng chỉ đành đưa tay bóp trán. Thoáng liếc qua Mân Hạ, thật ra nàng cũng là người vừa có dũng vừa có mưu, nhưng nàng sẽ không chịu nghe theo lời hấn đấu!

Cương Đình chưa nghĩ ra cách, theo thói quen gõ quạt vào lòng bàn tay, không nên lỡ mãng rút dây động rừng khiến cho đám tham quan ô lại này phát hiện ra bọn họ đang ngấm ngầm điều tra được. Hơn nữa, những kẻ hôm nay nhận nhiệm vụ di dời tang vật này đều biết mặt hấn và anh em nhà họ Long.

“Mân Hạ, nàng muốn thử trải nghiệm cảm giác phấn khích khi làm cướp không?” Cương Đình học đòi văn vẻ, mở quạt che khóe miệng đang nhếch lên.

Mân Hạ bất giác đưa tay vuốt mũi, né tránh đôi mắt mỉ hoặc như muốn câu hồn đoạt phách người khác, lại thêm giọng nói trầm khàn đầy từ tính của hấn. Đối với dung mạo như ngọc lại đang bày ra mỹ nam kế của Cương Đình, nàng khó mà cưỡng lại nổi: “Được!”

“Xoạch.”

Chiếc quạt bị Cương Đình mạnh mẽ gấp lại. Mân Hạ thật hối hận khi nãy đã vội vàng đồng ý. Vụ này chẳng khác nào củ khoai lang nóng bỏng tay, nếu không phải tên kia dùng mỹ nam kế khiến nàng mê muội thì đời nào một bồ đầu chính trực như nàng lại ra tay đi cướp bóc chứ. Đúng là chuyện là ngàn năm có một!

Trong lúc Mân Hạ còn đang ngây ngẩn thất thần, đoàn người kia đã xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ. Cương Đình cầm quạt gõ nhẹ lên đầu nàng, ý bảo Mân Hạ đã đến lúc hành động.

Mân Hạ cứ thế lâm vào tình huống ‘không có trâu bắt chó đi cày’ rề ra bước ra, dù trong lòng đang cuộn trào không yên nhưng sắc mặt nàng lại bình tĩnh đến vô cảm. Nàng đứng chặn trước đoàn xe, hét: “Đồ vật để lại, người có thể đi, chúng ta không cướp người, lúc đi nhớ mang theo vật dụng cá nhân kéo đến lúc đói không có lương thực, các người có thể...”

Kẻ dẫn đầu đoàn xe nghe nàng nói nhiều đến mức mất kiên nhẫn, trực tiếp ngắt lời: “Dám đứng chặn đường thì đừng trách bọn tao nặng tay, còn không thì tránh qua một bên cho bọn tao đi. Người lái nhái nhiều như vậy làm gì?”

“Rất xin lỗi, hôm nay là lần đầu tiên ta xuống đường đi cướp, lời thoại còn chưa quen lắm nên mong các vị bỏ quá cho!” Mân Hạ trưng ra vẻ mặt vô cùng áy náy, chắp tay nói với bọn họ, xong lại hổ thẹn cúi đầu, lí nhí lên tiếng: “Tên kia cũng chưa huấn luyện qua cho ta... Ta không có kinh nghiệm!”

“Các anh em, bắt lấy nó!”

Đám người kia không quan tâm Mân Hạ có kinh nghiệm hay không, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa nhóc con vắt mũi chưa sạch, thế nên nhất thời sự chú ý của cả đoàn đều đặt trên người Mân Hạ.

Nhóm Cương Đình từ đằng sau xông lên tập kích đoàn xe khiến cho đám người hộ tống không kịp trở tay, chỉ có thể bị động chống trả. Kết quả sau một giây cũng có thể đoán được, Cương Đình và năm anh em nhà họ Long không thương tích giành thắng lợi.

“Đi, Cương Đình ta nói là giữ lời, ta đưa nàng về!” Cương Đình vỗ vỗ lên yên ngựa.

Mân Hạ gãi gãi đầu, trong lòng tự hỏi, bọn hăn định xử lý chỗ bạc này như thế nào đây. “Mấy người không định chia cho ta một phần à?”

“Từ khi nào nàng lại đề ý đến tiền bạc vậy, Phượng Mân? Chỗ bạc này đến từ đâu thì sẽ quay trở lại đó!” Thấy Mân Hạ lộ ra vẻ không tin, Cương Đình bất đắc dĩ khép quạt lại, nói: “Đừng nói nàng coi ta thực sự là cướp đây chứ!”

Chương 3: Làm đào phạm

Cương Đình giữ lời để cho Mân Hạ rời đi, hắn đưa nàng đến nơi cách huyện thành không xa, lúc Mân Hạ đang định đi vào thành bỗng có người đứng ra ngăn nàng lại.

“Bỏ đầu Lâm, cô bị truy nã rồi, hiện tại trong thành đang lùng bắt cô đó!” Một ông lão tóc hoa râm vẻ mặt mang đầy thiện ý nói cho nàng biết tin.

“Ta đã làm gì, sao bỗng dưng lại bị truy nã?” Mân Hạ chau mày, cùng lắm mới qua hai ngày mà tin tức nàng chặn đường đi cướp đã lan ra toàn thành. Tả tướng lại có thể huy động quan phủ đi truy nã nàng, xem ra thế lực cũng không nhỏ nhỉ.

Ông lão kéo nàng đến ven đường, nhỏ giọng thì thầm: “Nghe Lưu sư gia nói cô chặn đoàn xe của tổng đốc Tây Bắc đang trên đường đưa lễ vật đến phủ Tả tướng. Cô nương giỏi lắm, giờ thì chỉ có thể trốn về phía nam thôi!”

Mân Hạ không phải là người có thể dễ dàng tin lời kẻ khác, nghe xong liền vội vã đi về phía cổng thành, nhưng khi bóng dáng nàng vừa xuất hiện, một nhóm thủ vệ gác thành đã cầm đao xông tới, nàng chỉ đành quay đầu bỏ chạy. Đang trên đường lẩn trốn, ông lão khi nãy bỗng dưng xuất hiện, kéo nàng vào bụi cây ven đường, kịp thời tránh được sự truy đuổi của đám thủ vệ.

“Ta...tham quan giữa đường...” Mân Hạ lúc này không khỏi hoang mang, hơn mười tám năm qua sống và làm việc theo đúng tiêu chuẩn lương dân, chưa từng có ai lên án nàng làm việc xấu, vậy mà giờ lại lâm vào tình cảnh so với chuột chạy qua đường còn thê thảm hơn này là vì đâu chứ.

“Mau đi đi thôi...” Ông lão khẽ thở dài, vỗ vỗ vai nàng rồi đứng dậy chậm chậm rời đi.

“Khốn nạn...” Cương Đình nhất định phải giúp mình tẩy sạch thanh danh, nếu không nàng nhất định sẽ không tha cho hắn. Nghĩ đến đây, Mân Hạ liền chuyển hướng chạy về chỗ của Cương Đình.

Ông lão kia vốn đã rời đi nay lại quay về, kéo tóc giả cùng mặt nạ hóa trang bên ngoài xuống, lộ ra khuôn mặt của Long Đại.

Cương Đình mặc áo trắng từ trên cây nhảy xuống, rất vừa lòng với diễn xuất của Long Đại, dùng quạt gõ nhẹ lên đầu y tỏ ý khen ngợi: “Diễn được lắm. Lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ !”

“Dạ, công tử!”

Ba anh em Long gia từ chỗ tối bước ra, hai tay chấp sau lưng, cúi đầu hành lễ với Cương Đình.

“Lần sau ở bên ngoài không cần hành lễ, đỡ mất công ta đáp lễ!” Cương Đình chấp một tay sau lưng, khẽ gật đầu, tay kia phe phẩy quạt che trước mặt : “Các người giả dạng sát thủ đi ám sát Mân Hạ, đừng để cho nàng ta nhận ra Tuyệt đối không được làm nàng bị thương. Nếu để trên người nàng có vết xước nhỏ, ta sẽ rút sạch máu trên người các người!”

“Vâng, công tử !”

Trong chốc lát, bóng dáng cả ba người biến mất tại chỗ.

Long Đại khó hiểu vuốt vuốt cằm: “Công tử, Mân tiểu thư mà biết chuyện, sau này nhất định sẽ tìm ngài tính sổ!”

Cương Đình khép quạt lại, tỏ vẻ phản đối: “Người nói xem, đến lúc đó ta mặc một lớp lụa mỏng lượn qua lượn lại trước mặt nàng, liệu nàng

có còn nhớ đến lỗi lầm khi trước của ta nữa không?”

Long Đại nhìn thấy vẻ mặt này của hắn liền tìm cách trốn đi như gặp quỷ, trong lòng y lên đánh giá công tử nhà mình ngang hàng mấy kẻ biến thái.

Mân Hạ trên đường chạy tới sào huyệt của bọn Cương Đình thì bị ám toán, may mà nàng nhanh chân trốn thoát khỏi đám truy binh kia. Hiểm nguy qua đi rồi nàng mới để ý thấy ruộng đất hai bên đường đều là một mảnh cằn cỗi, lúa còn chưa kịp trở bông đã úa vàng, thi thoảng bắt gặp nạn dân đi sơ tán, làng mạc tiêu điều so với kinh thành phồn hoa càng khiến cho cảnh sắc có chút không thật. Nàng đã quên, một thân con gái trên triều ứng phó với gian thần loạn đảng đã đủ kiệt sức, cho dù mạnh tay đến mấy vẫn dễ sót mất đám sâu một quan viên địa phương.

“Ta phải trở về... Tả tướng, phải trừ!” Mân Hạ hồi hận mở to mắt nhìn, vẻ mặt khắc khổ đến chết lặng của những người dân nơi đây khiến nàng tự giận mà đâm ngực. Mấy năm qua nàng chỉ lo cho bản thân được sống an nhàn mà quên đi sứ mệnh của mình, cũng quên đi bản tính mạnh mẽ mà nhẹ dạ Ai ui mẹ ơi!

Vốn đã thu hút sự chú ý của người khác, hành động của Mân Hạ càng khiến cho đám người dân sợ hãi tụ lại một góc, trong ánh nhìn còn mang theo vẻ oán hận không che giấu.

Một đứa trẻ bất ngờ cầm hòn đá ném trúng đầu Mân Hạ, trong phút chốc máu đổ xuống nhuộm đỏ khuôn mặt nàng.

Mẹ đứa bé vội vàng chạy tới, run rẩy ôm lấy con, vừa khóc vừa đập đầu với Mân Hạ: “Quan sai đại nhân, trẻ con không hiểu chuyện, xin ngài đại lượng tha mạng cho nó!”

“Không sao, ta đâu phải quan sai ở đây... Có chút việc nên ta tự mình tới!” Mân Hạ hơi thần thờ coi quan phục trên người ra, rồi lại thần thờ rời đi, một chốc thấy nàng vỗ vỗ hai má tự xúc dậy tinh thần.

Chương 4: Anh tới hay ta tới?

Giữa khách điểm ồn ào, Cương Đình vung tay rót rượu, lại nhìn đến Mân Hạ ngồi đối diện chỉ nâng cốc uống một ngụm nhỏ, hấn không được tự nhiên bữu môi : “Nàng có bản lĩnh gì đòi đấu với Tả tướng?”

Hữu tướng đấu với Tả tướng hơn nửa đời người còn chưa nắm được đuôi lão, nữ hoàng tiền nhiệm như nàng hiện tại cũng chỉ là một bồ đầu nhỏ bé, có cửa tóm được lão ư?

“Khụ...khụ !” Mân Hạ nghe thấy hấn hỏi thẳng như vậy, ngụm rượu sặc lên cổ họng: “Trước tiên phải chặn đường sống của lão, hiểu rồi thì ‘chít’ một tiếng nghe coi!”

Cương Đình chép chép miệng, ý tưởng của Mân Hạ và hấn không bàn mà hợp, thật là ăn ý: “Nói thật, ta nghe không hiểu!”

“Số sách là chứng cứ chính xác nhất, nắm được số sách trong tay rồi thì không cần phải lo nữa!” Mân Hạ thâm sâu nở nụ cười, tên Cường Đình này chỉ giỏi giả heo ăn hổ.

Để xem còn định đi đường vòng đến bao giờ nữa?

Cương Đình buông chén rượu, ghé sát vào tai Mân Hạ, nhẹ giọng nói: “Mau ăn đi, nếu chuyện số sách quan trọng như vậy, chúng ta...”

Mân Hạ cố nén ý nghĩ muốn đập bay tên kia, khi hấn nói chuyện, hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến da đầu nàng run lên từng trận. Bình thường hay nhăn nhó như Mân Hạ vậy mà lại đỏ mặt.

“Anh có biết cái gì gọi là ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ không ?” Mân Hạ đẩy đầu hấn ra xa.

“Nhanh ăn đi... Chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm.” Cương Đình không được tự nhiên nói lảng sang chuyện khác. Nhìn

khuôn mặt đỏ lựng của Mân Hạ, hẳn thật muốn vươn tay nhéo thử một cái.

Mân Hạ cúi đầu ăn cơm, một tên cướp dám động tay động chân với bồ đầu, có nên bắt giam hẳn lại luôn không ?

Cơm nước xong xuôi, hai người lên ngựa chạy tới Thanh Thành.

Thanh Thành, bên ngoài phủ Tả tướng có hai tên trông như ăn mày ngồi dưới đầu tường, một tên đang nhắm mắt ngủ còn một tên lại tỏ vẻ gấp gáp đến vò đầu bứt tai.

Cổng lớn bằng gỗ lim, vòng gõ cửa bằng bạc, tay nắm cửa bằng đồng, mái nhà đượp lợp bằng ngói lưu ly, thạch thú trước cổng là được tạc từ đá trên đỉnh núi Thái Sơn, ngay cả nữ hoàng trước đây cũng từng khen ngợi không ngớt, bên cạnh hai hàng thủ vệ gác cổng oai nghiêm uy mãnh là hoành phi câu đối được viết đến rồng bay phượng múa.

“Gấp cái gì... Chờ một chút !” Mân Hạ nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước cổng, lão quản gia ngồi giữa cửa bị bao vây bởi một đám người môi giới, có lẽ trong phủ đang tuyển thêm hạ nhân.

Cương Đình nhíu mày, túm lấy tay Mân Hạ: “Ta có ý này... Mau đi theo ta !”

Mân Hạ cứ thế bị hắn kéo đi, kế tiếp lại thấy Cương Đình thay y phục xong đưa cho nàng một bộ.

“Nhìn anh hiện tại thật không phân biệt được là nam hay nữ ?” Mân Hạ lật tới lật lui bộ y phục trong tay, lại ngược lên nhìn Cương Đình, tên này muốn bày ra trò gì đây?

Cương Đình thản nhiên thốt ra một câu: “Nàng cải trang nam, ta cải trang thành nữ...”

Cương Đình vẫn luôn chú ý đến từng biểu cảm trên khuôn mặt Mân Hạ, lúc này nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, phát hiện ra ánh mắt kia thân nhiên đến mức lạnh nhạt, lời đang nói ra bỗng nhỏ dần, ánh mắt thân nhiên kia không giống những lần nàng tức giận gầm lên hay ném cho hắn những tia nhìn sắc lẹm, vậy mà lại khiến hắn cảm thấy nỗi sợ len lỏi chạy dọc sống lưng...

Mân Hạ nhìn bộ váy màu lam trong tay xong lại nhìn lên Cương Đình: “Giáo dưỡng của anh chạy đi đâu hết rồi Mới có vài năm không gặp mà thay đổi nhanh thật!”

Ba năm, chỉ mới ba năm mà thôi, vậy mà từ một vị công tử đệ dàng âm áp như ngọc giờ lại mang bộ dạng buông thả tùy tiện đến vậy. Nếu Mân Hạ không nhìn kĩ, có lẽ hắn lẫn vào đám lưu manh cũng chẳng phân biệt ra nổi.

Cương Đình hơi ngỡ ngàng, vẻ mặt của nàng khi giận dữ hay lúc cười đùa, khi đắm chiêu bày mưu tính kế hắn đều thấy qua, chỉ là chưa từng thấy ánh nhìn mang theo vẻ thất vọng như bây giờ. Nàng đang cảm thấy thất vọng vì thấy hắn buông bỏ phong thái điềm đạm ôn nhu của bậc chính nhân quân tử hay sao?

“Vậy rốt cuộc nàng có chịu mặc không?” Cương Đình khoát tay áo, gạt đi suy nghĩ của mình. Mân điện hạ mà hắn biết năm xưa thường bày ra vẻ thông tuệ cơ trí, không phải Mân Hạ lạnh nhạt nghiêm nghị như bây giờ khiến hắn cảm thấy trong lòng có chút ê ẩm, tựa như bị ép uống một ngụm nước chanh, dù có phun ra vẫn không hết được tư vị chua xót đọng lại.

Mân Hạ mặc y phục xong còn đeo thêm một lớp mặt nạ hóa trang, Cương Đình thấy thế chỉ xoa tay tiếc nuối... Hắn cảm thấy Mân Hạ mặc y phục nữ vẫn là đẹp nhất, định nói ra mà lại thôi, thỏ con bị chọc tức cũng sẽ cắn người !

Trước phủ Tả tướng, lão quản gia ngồi trên ghế kiêu ngạo đợi hạ nhân gọi tên từng người, Cương Đình bước tới nhẹ giọng lên tiếng: “Đại gia, ngài xem ta có được hay không?”

Lão quan gia ngẩng đầu nhìn Cương Đình, lúc sau mới nói: “Được, người ở lại đi.”

“VẬY... ngài xem tiểu muội đây thế nào?” Cương Đình kéo Mân Hạ đang núp sau lưng mình tiến lên: “Muội ấy hơi ít lời nhưng làm việc lại vô cùng nhanh nhẹn!”

“CÓ BIẾT CHỮ KHÔNG?” Lão đánh giá một lượt.

Mân Hạ tỏ vẻ nhút nhát, khúm núm đáp lại: “Ta... không đọc được.”

Quản gia vừa lòng gật đầu, nha đầu này xinh xắn mà còn không biết chữ, lão gia biết được hẳn sẽ vừa lòng: “Lục Nhĩ, dẫn bọn họ tới chỗ bà Lưu đi!”

“VẬY TÔI NAY CÓ HÀNH ĐỘNG LUÔN KHÔNG?” Cương Đình đi đằng sau nhỏ giọng thì thầm, nếu sớm tìm được sổ sách làm chứng cứ vậy mọi chuyện càng sớm được giải quyết.

Mân Hạ cảm thấy nên xem xét tình hình trước rồi mới ra tay: “Cứ đợi thăm dò thêm rồi nói sau!”

Chương 5: Đừng sợ, ta sẽ không bỏ ngươi nữa đâu!

Đêm đến trăng lên, Cương Đình lén lút mò vào thư phòng phía nam tìm kiếm sổ sách, bỗng có tiếng bước chân ngày càng tới gần, hắn vội nhảy lên xà nhà ẩn náu. Vừa khéo năm anh em Long gia đã nấp sẵn từ bao giờ, năm người đồng loạt ra hiệu cho hắn đừng phát ra tiếng động, Cương Đình hiểu ý gật đầu, thả nhẹ hô hấp dõi theo động tĩnh bên dưới.

Cánh cửa bị một người mạnh mẽ đẩy ra, Tả tướng thường ngày vẫn luôn nghiêm nghị hôm nay lại tươi cười bước vào, theo sau là Mân Hạ đang xụ mặt một đồng.

Cương Đình và huynh đệ Long gia quay sang liếc nhau, trong đầu đều chung một ý nghĩ không lẽ lão già này định tìm cách lấn xấn Mân Hạ ư?

“Thanh Đình à...ngươi mài mực cho lão phu đi.” Tả tướng ngồi sau bàn, cất giọng phân phó Mân Hạ.

“Vâng.” Mân Hạ lí nhí trả lời rồi chạy đến bên cạnh bàn, vén tay áo bắt đầu mài mực.

Tả tướng cầm bút lông sói, chấm vào nghiên mực rồi lại đem ngòi bút gọt gọt trên thành nghiên, đôi mày nhíu lại có chút không vừa ý.

“Thanh Đình à, ngươi mài mực như vậy là chưa được rồi.” Tả tướng đứng lên đi ra sau lưng Mân Hạ, lúc vòng tay choàng qua người, đầu ngón tay còn cố ý cọ lên mu bàn tay nàng.

Mân Hạ cố nén cảm giác muốn làm cướp, tỏ vẻ nhu thuận làm theo lời Tả tướng. Nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống vì sổ sách, có được chứng cứ trong tay rồi nàng sẽ coi như bị lợn chạm vào, không sao hết.

Cương Đình nhìn hết một màn này, lửa giận bốc lên, bàn tay vô thức nắm lại, chỉ muốn nhảy xuống đập ngất lão già kia... Vì cái gì hắn đây còn chưa chạm vào Mân Hạ mà lão khốn này dám động tay động chân với nàng?

Thấy Cương Đình đưa tay nắm lấy đoản đao bên hông, định đứng dậy hành động, huynh đệ Long gia sợ hắn làm hỏng kế hoạch, Long Đại vội lao tới đoạt lấy chủy thủ.

Cương Đình khó thở muốn lên tiếng kháng nghị, Long Đại lại dùng tay che kín cả mũi lẫn miệng hắn, cực chẳng đã hắn liền há mồm ngoạm lên tay Long Đại. Bị cắn đau đến mức gân xanh trên trán cũng phải nổi, nhưng vì công tử nhà mình, Long Đại liều mạng chịu đựng.

Có điều y chịu được chứ Cương Đình chịu không được, hắn vùng tay đẩy Long Đại ra rồi tung người nhảy xuống.

“Nào, để lão phu dạy cho ngươi...” Tả tướng nắm lấy tay Mân Hạ, đột nhiên xuất hiện một thanh đao đặt sau lưng lão, vốn khuôn mặt già nua đang đeo lên nụ cười thâm tà nhìn thấy Cương Đình thoáng một cái nhẩn lại đến khó coi: “Ngươi muốn làm gì?”

Cương Đình tay cầm đao cười như cáo trộm gà, theo thói quen muốn cầm quạt lên che mặt mà chợt nhớ ra mình quên mang theo, đành ngượng ngùng chuyển thành vuốt cằm: “Đoản đao này của ta có thể chém gãy lưỡi kiếm, ngươi mà làm ra hành động thừa thải nào coi chừng ta run tay chém bừa, mà người hiểu chuyện như ngươi...”

Kẻ thông minh luôn hiểu đạo lý không cần thừa lời, chỉ nói nửa câu đã thấu mọi chuyện. Cương Đình vùng tay đánh ngất Tả tướng, sau đó ra hiệu cho năm anh em Long gia nhảy xuống bắt đầu hành động.

Lúc Tả tướng tỉnh lại thì xung quanh yên lặng như tờ, theo bản năng định hô gọi người đến nhưng đến phút chót lão đã kiềm lại, rón rén bò đến bên thư trác, tay lão ấn vào nơi nào đó trên thư trác, mặt đất liền

khẽ chuyển động mở ra một hầm ngầm. Long Nhị nghe thấy động tĩnh ngay lập tức thả người nhảy vào hầm ngầm đuổi theo Tả tướng.

Cương Đình còn đang cầm tay Mân Hạ, quan tâm hỏi han: “Lão già kia không làm gì nàng đấy chứ?”

Mấy anh em Long gia đứng nhìn cảnh này cũng không tiện xen vào, cuối cùng vì lo lắng cho ăn nguy của huynh đệ nhà mình, Long Đại đành ra mặt hỏi: “Công tử, Tiểu Nhị hử...”

Nghe thấy Long Đại lên tiếng, Cương Đình tỉnh táo lại, vội vàng buông tay Mân Hạ ra, “Khụ....ta đã đưa bản đồ địa hình hầm ngầm cho Long Nhị rồi.”

Long Đại còn muốn nói gì đó thì tiếng bước chân vang lên từ bốn phía, hẳn là có không ít người đang kéo đến. Cả đám nhất thời đưa mắt nhìn nhau.

Mân Hạ chăm chú lắng nghe, lo lắng trong lòng bắt đầu nổi lên. Tính cả Long Nhị còn đang ở dưới hầm ngầm thì bọn họ mới có bảy người, xem ra đêm nay khó mà thoát khỏi nơi này rồi. “Lão già này cũng biết sợ chết, thuê hẳn một đội mười hai cao thủ đến làm hộ vệ cho mình.”

“Mười hai người? Xong rồi...” Long Đại vuốt mồ hôi trên trán, Nhị đệ còn đang ở bên dưới, bọn gã không thể bỏ lại anh em của mình mà chạy thoát thân được. Nếu công tử định làm như vậy, bọn y nhất định tự tay kết liễu hử, kẻ vô tình vô nghĩa không đáng để bọn họ liều mạng đi theo.

Cương Đình quay đầu nhìn vẻ mặt sốt ruột của Mân Hạ, bi tráng cất lời: “Mân Hạ...ta ở lại ngăn cản đám hộ vệ, nàng và huynh đệ Long gia mau chóng chạy đi !”

Không phải là hấn không có cách, mà giờ phút này hấn đang vờ như bản thân bất lực để cho bọn họ lựa chọn. Nếu huynh đệ Long gia mà bỏ chạy giữ mạng, vậy coi như hấn trọng dụng sai người.

“Công tử, ngài...” Để cho bọn gã đi trước ư? Người họ Long chưa bao giờ là kẻ bội tình bạc nghĩa như vậy, Long Đại lắc đầu: “Cùng nhau đi!”

Cương Đình lại bình tĩnh nhìn sang Mân Hạ, chỉ cần nàng quay người bước đi, hấn sẽ tự ra tay với nàng, nhưng nếu nàng chọn ở lại cùng hấn đồng sinh cộng tử, vậy kiếp này hấn sẽ cùng nàng một đời ân ái, quyết không phụ nhau.

Có điều, dường như là hấn đã quên, tình cảm không phải là thứ hấn muốn thì có, chán liền phai.

“Nói bậy bạ gì vậy, hiện tại ta còn có thể chạy hướng nào? Cương Đình ngươi đừng làm càn nữa!” Mân Hạ đứng sát vào tường, theo như tiếng bên ngoài có thể đoán ra ít nhiều tình huống hiện tại, hai bên đều không ai tùy tiện ra tay trước, hấn là đám hộ vệ bên ngoài kiêng kị Tả tướng còn nằm trong tay bọn họ, chỉ cần lão không lộ diện, bọn chúng tuyệt đối không dám động thủ.

Đáng tiếc, đám hộ vệ áo đen này cũng không hấn là chỉ biết nghe lệnh.

“Rầm” một tiếng, sáu tên áo đen từ trên nóc nhà đánh xuống, nhìn hành động của chúng xem ra là không có gì cố kỵ, trực tiếp cầm kiếm hướng về phía đám Cương Đình tấn công.

Cương Đình rút đoản đao bên hông ra, nhảy về phía đám người áo đen gần nhất, một đao xoẹt qua cổ rất nhanh đã khiến tên kia gục xuống.

Tuy đoản đao sắc nhưng bất lợi về chiều dài, lúc va chạm với lưới kiếm đối phương, xung lực phản lại khiến cho tay hấn tê rần. Đám

người áo đen thấy bên phe Cương Đình cùng lúc xông lên liền đứng dựa lưng vào nhau, năm người triển khai thế công không một góc chết. Kẻ này tiến công liền có kẻ khác phòng thủ khiến Cương Đình không thể xuống tay, nhất thời nóng vội làm lộ ra sơ hở, không cẩn thận dính phải mấy đường kiếm của đám đó, hấn bất đắc phải lui lại nhường cho anh em Long gia tiến lên.

Mân Hạ đứng ngoài vòng chiến cố giữ bình tĩnh, Cương Đình muốn mở đường máu cho nàng an toàn rời đi nhưng nàng không thể, cho dù là vì hấn cũng không, tâm trạng bấy lâu nay vốn bình lặng lại bắt đầu dậy sóng.

Nàng vội lấy kim sang dược trong ngực áo ra, xé y phục của hấn rồi đem thuốc bột đổ lên miệng vết thương: “Kiên nhẫn một chút !”

“Không sao, nàng mau kiếm chỗ an toàn tự bảo vệ chính mình đi!” Cương Đình đẩy Mân Hạ ra, tranh thủ không để đám hộ vệ có cơ hội thở dốc, hấn rút kiếm tiếp tục xông vào trận chiến.

Trong thư phòng lúc này đã là một đồng hỗn loạn, sách vở bàn ghế đều bị đẩy ngã trên mặt đất, Long Tam bị thương biến cục diện thành bốn chọi năm, bên phe Cương Đình ngày càng rơi vào thế bất lợi, nếu không có cơ hội lật ngược tình thế, e rằng hôm nay bọn họ không thể toàn mạng trở ra.

Trải qua mấy chiêu sau, Cương Đình và huynh đệ Long gia đều bị bắt giữ, đám hộ vệ kính cẩn trói Mân Hạ lại: “Các người đừng mơ chạy trốn. Dù cho chạy ra ngoài thư phòng cũng không thể thoát khỏi tương phủ!”

Chương 6: Mân điện hạ

Cương Đình nhìn Mân Hạ, trong lòng hồi hận không thôi, rõ ràng là việc của hắn, không nên để liên lụy tới nàng như vậy: “Có hồi hận vì đã ở lại cùng ta không?”

“Không biết Long Nhị và Tả tướng bên kia thế nào rồi.” Mân Hạ giọng gao chuyển chủ đề, bây giờ hồi hận thì còn có tác dụng ư?

Huynh đệ Long gia nghe vậy cũng không giấu nổi lo lắng, hi vọng tình hình của Long Nhị khá hơn bọn y bây giờ.

Cương Đình thấy Mân Hạ không nói tiếp cũng chỉ thờ dài, nhất định trong lòng nàng đang rất giận hắn: “Các người cho rằng Long Nhị không đánh lại một lão già hơn năm chục tuổi à?”

Huynh đệ Long gia gật gù cảm khái: “Thật là, Tả tướng còn bao nhiêu phúc thì tranh thủ hưởng nốt đi thôi, Long Nhị hắn mạnh lắm!”

“Phượng Mân, chúng ta không cần phải đóng kịch nữa đâu!” Cương Đình nhẹ giọng lên tiếng, lời nói ra mang theo ngập tràn hoài niệm.

Mân Hạ khẽ cười lạnh một tiếng, tâm tình chôn giấu dưới đáy lòng bình thường không nhớ đến, giờ nghe hắn nhắc lại, đủ mọi tư vị bỗng nảy lên. Khi xưa nàng một mực theo đuổi, còn hắn trước sau đều lạnh nhạt hờ hững, giờ lại muốn khơi chuyện trêu chọc người khác ư?

“Khi còn trẻ thì chẳng biết buồn rầu, một lòng mong cầu ước hẹn, cuối cùng tự mình chuốc lấy chán nản, hiện tại chuyện gì cũng đã trải qua, ta đã quên sạch từ lâu rồi, huynh không cần tiếp tục bận tâm.”

“Khi nàng đi rồi ta mới phát hiện, khoảng trống trong lòng đó chẳng có gì có thể lấp đầy.” Cương Đình cúi đầu, giọng rất khẽ.

Hắn đã từng cảm thấy Mân Hạ cứ bám riết lấy mình vô cùng phiền phức, nhưng thời gian trôi qua trong lòng cũng dần chấp nhận, ngay đúng lúc hắn định mở lời cầu hôn thì nàng lại biến mất, dường như muốn xóa sạch sự tồn tại của bản thân.

Mân Hạ dùng ánh mắt khó tin nhìn hắn, tâm đã nguội lạnh, lời thô lộ còn có ích gì: “Ta đã từng khổ sở vì huynh, đó là vì ta để ý đến huynh. Nhưng hiện tại ta chẳng cảm thấy có chút dằn vặt nào, là bởi, ta không cần đến huynh nữa rồi!”

Trong khoảnh khắc đó, trái tim Mân Hạ bỗng đập mạnh, nàng hiểu rõ nếu bản thân thực sự đã quên Cương Đình thì sẽ không vì câu nói vừa rồi của hắn mà rung động. Ngược lại với yêu là hận, nàng không hận, không yêu, nhưng đồng thời cũng không buông tay, bao nhiêu tâm tình đều chôn sâu dưới đáy lòng, những điều hắn làm vì nàng, nàng đều thản nhiên tiếp nhận, và cũng chỉ có vậy mà thôi.

Rầm, rầm ... rầm.

Nơi Long Nhị và Tả tướng biến mất bỗng phát ra động tĩnh.

Huynh đệ Long gia kích động chạy tới thăm dò: “Nhị ca, là huynh phải không?”

“Các huynh đệ, là ta đây. Công tử, sổ sách đều đã lấy được rồi!” Vừa dứt lời, cửa hầm ầm ầm hai tiếng rồi từ từ mở ra.

Cả đám vội kéo đến vây quanh Long Nhị, gã rút đoản đao bên hông cắt đứt dây trói cho từng người: “Lão cáo già kia định nhốt chết ta dưới hầm, nhưng lão đâu có ngờ công tử đã sớm đoán được, đưa cho ta bản đồ từ trước.”

Bảy người lại vội vàng nhảy xuống hầm, Long Nhị đi trước dẫn đường, mò mẫm nửa canh giờ rốt cục cũng nhìn thấy ánh trăng bên ngoài.

Cương Đình lớn tiến cảm thán, ít nhiều trong lòng dâng lên cảm giác bội phục, thật hiếm thấy ai biết nghĩ xa như lão: “Lão cáo già giáo hoạt, vậy mà có thể đào hầm thông đến tận ngoài thành!”

Mân Hạ liếc nhìn vẻ mặt của hắn rồi lại ngược đầu ngắm không trung, điềm nhiên hỏi: “Cương Đình, số bạc huynh cướp đã trả về Tây Bắc chưa?”

“Gì chứ, nàng thực sự coi ta là cướp đấy à?” Cương Đình cười cười đầy cân nhắc, nhưng đợi một hồi không thấy Mân Hạ đáp lời đành sờ sờ mũi, chủ động báo cáo: “Ta là phụng theo hoàng mệnh mới đi cướp, chứ bình thường dù có đến năm lá gan cũng không dám chặn đầu xe của tông tộc Tây Bắc đâu à!”

Long Đại kéo đến một con ngựa, Mân Hạ thân nhiên nhận lấy dây cương, liếc mắt nhìn Cương Đình: “Ta – Phụng Mân, ở điện Khai Minh đợi huynh trở về!”

“Được, gặp lại ở điện Khai Minh, Mân điện hạ của ta!” Cương Đình nhẹ nhàng gật đầu, nhìn theo bóng Mân Hạ thúc ngựa rời đi.

Long Đại đứng bên cạnh kéo tay áo hắn, khó xử hỏi nhỏ: “Công tử, vậy chúng ta quay về thế nào?”

“Các ngươi đều là cao thủ võ lâm, chạy bộ về hẳn là không thành vấn đề. Còn ta...đành làm phiền các ngươi thay nhau cõng vậy!” Vừa dứt lời, đám huynh đệ Long gia đã tái mặt nhìn nhau, Cương Đình bật cười lắc đầu: “Đi thôi...cùng nhau chạy bộ về!”

Table of Contents

[Chương 1: Bỏ đầu khó làm](#)

[Chương 2: Lần đầu làm cướp](#)

[Chương 3: Làm đào phạm](#)

[Chương 4: Anh tới hay ta tới?](#)

[Chương 5: Đừng sợ, ta sẽ không bỏ người nữa đâu!](#)

[Chương 6: Mân điện hạ](#)